

היו יודעים אם ישאל צדיקים
או לא.

ברובים - תינוקות. והכל בסוד
אחד עומדים, שכתוב (הושע יא) כי
נער ישראל ואהבהו. ומשום כך
הכל עומד בהתחדשות הלבנה,
כמו זה מתחדשת בהתחדשות,
כך הוא הכל. ומשום הנער, הם
נערים. וזה סוד (ישעיה נז) אשת
נעורים, שעומדת על שני נערים,
בהתחדשות עליונה.

ברובים - פנים גדולות ופנים
קטנות. ודאי כך הם הפנים
הנסתרות למעלה, שלא מתגלות.
ובשכילן היה התחדשות הלבנה
ומלויה.

פנים קטנות למטה, כמו שבארנו
בפפרת, למעלה ולמטה עומדים
בסוד אחד. (בראשית א) את השמים
ואת הארץ, הם סוד שני
הברובים, אחד זכר ואחד נקבה,
שיהיו דבקים אלו באלו
בחביבות, כמו שנאמר את,
לרבות מעלה ומטה כאחד,
שיהיה סוד הברובים הכל בכלל
אחד.

בתוב (תהלים ק) עבדו את ה'
בשמחה, השמחה של שני
הברובים. שהרי תינוקות, כל מי
ששורה בתוכם, חוזרות פניו
כתינוק ושמח עמו. וסוד זה,
פיון ששורה עליהם, מי ששורה
חוזר להיות נער, בשמחת הכל
וברצון. אף על גב שבא בדין על
העולם, פיון ששורה עליהם,
חוזר להיות בשמחה, נער קטור
בשמחה, והעולם חוזר להיות
ברחמים.

מי שהוא ברגז, יביאו אליו נער
וישכך רגזו, ויחזר להיות
בשמחה, ושם עצמו כמו תינוק,
ואז הכל בשמחה. ועל הסוד הזה
כתוב כי נער ישראל ואהבהו, אין
אהבה וחביבות פרט לתינוק.

דא מן דא. ועל רזין אלין, הוּו ידעי, אי ישראל
זכאין, אי לא.

ברובים: רביין. וכלא ברזא חד קיימי, דכתיב
(הושע יא א) כי נער ישראל ואהבהו. ובגין
כך פלא בחדותא דסיהרא קיימא, כמה
דאתחדי דא בחדותא, הכי איהו פלא. ובגין
נער, אינון נערים. ורזא דא (ישעיה נד ו) אשת
נעורים, דקיימא על תרין נערים, בחדותא
עילאה.

ברובים אנפי רברבי, ואנפי זוטרי. ודאי הכי
אינון אנפין טמירין לעילא, דלא
אתגליין. ובגניניהו, הוי (ד נד ע"א) חדותא
דסיהרא, ומלוי דילה.

אנפי זוטרי לתתא, כמה דאוקימנא בכפרת,
לעילא ותתא ברזא חדא קיימא. את
השמים ואת הארץ, אינון רזא דתרין פרוכים,
חד דכר, וחד ניקבא, למהוי דביקין אלין
באלין בחביבותא, כמה דאיתמר. את,
לאסגאה עילא ותתא פחדא, למהוי רזא
דכרובין פלא בכללא חדא.

בתוב (תהלים ק ב) עבדו את ה' בשמחה, חדוותא
דתרין פרוכין. דהא רביין, פל מאן
דשארי בגוייהו, אתהדר אנפוי פרכייתא, וחד
עמהון. ורזא דא, פיון דשארי עלייהו, מאן
דשארי, אתהדר נער, בחידו דכלא, וברעותא,
ואף על גב דאתייתא בדינא על עלמא, פיון
דשארי עלייהו, אתהדר בחדוה, נער קטור
בחידו. ועלמא אתהדר ברחמי.

מאן דאיהו פרוגזא, ייתון לגביה נער, וישתכך
רוגזיה, ויתהדר בחדוה, ושווי גרמיה
פרכייתא, וכדין פלא בחידו. ועל רזא דא כתיב,
(הושע יא א) כי נער ישראל ואהבהו, לית רחימו
וחביבו בר פרכייתא.